

Sygn. akt VIII C 1836/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko M. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 548,80 zł (pięćset czterdzieści osiem złotych i osiemdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:
  - a) od kwoty 274,40 zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote i czterdzieści groszy) od dnia 15 lutego 2018 roku do dnia zapłaty,
  - b) od kwoty 274,40 zł (dwieście siedemdziesiąt cztery złote i czterdzieści groszy) od dnia 25 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 126,80 zł (sto dwadzieścia sześć złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) i 3 (trzecim) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 1836/18

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2018 roku powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej M. P. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.364 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat wskazanych w pozwie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że w wyniku kontroli biletowych w pojazdach powoda linii: nr 16 w dniu 23 maja 2015 roku, nr 16 w dniu 11 sierpnia 2015 roku, nr 13 w dniu 28 listopada 2015 roku, nr 57 w dniu 15 marca 2016 roku, nr 1 w dniu 15 stycznia 2018 roku oraz nr 5 w dniu 25 stycznia 2018 roku powód stwierdził u pozwanej brak ważnych biletów podróży uprawniających do korzystania z usług powoda. W następstwie każdego w/w zaistniałego zdarzenia

powód wystawił pozwanej wezwanie do wniesienia w terminie 30 dni opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł w przypadku 4 pierwszych przejazdów i 270 zł w przypadku piątego i szóstego przejazdu oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż w przypadku 4 pierwszych przejazdów i 4,40 zł w przypadku piątego i szóstego przejazdu. Powyższe roszczenia stały się wymagalne odpowiednio w dniu 23 czerwca 2015 roku, 11 września 2015 roku, 29 grudnia 2015 roku, 15 kwietnia 2016 roku, 15 lutego 2018 roku i 25 lutego 2018 roku. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana nie uiszczała kwoty dochodzonej pozwem.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(pozew k. 3-6, postanowienie k. 7)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 9)**

Na rozprawie w dniu 6 marca 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny. **(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 32)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 maja 2015 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 16, w dniu 11 sierpnia 2015 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 16, w dniu 28 listopada 2015 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 13, w dniu 15 marca 2016 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 57, w dniu 15 stycznia 2018 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 1, w dniu 25 stycznia 2018 roku poprzez zajęcie miejsca w pojeździe linii numer 5, pozwana zawarła umowy przewozu z (...) Spółką z o.o. w Ł., która wykonywała zadania zlecone przez Gminę Ł. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego. Pozwana nie uiszczała opłaty za powyższe przejazdy i nie skasowała biletu. W trakcie w/w podróży pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów, który w związku ze stwierdzonym za każdym razem brakiem biletu, wystawił każdorazowo na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł – w przypadku 4 pierwszych przejazdów i 270 zł w przypadku dwóch ostatnich przejazdów oraz kwoty 3,80 zł tytułem opłaty za podróż – w przypadku 4 pierwszych przejazdów i 4,40 zł w przypadku dwóch ostatnich przejazdów, zgodnie z właściwą uchwałą Rady Miejskiej w Ł. oraz przepisami porządkowymi lokalnego transportu zbiorowego w Ł.. Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 30 dni. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w zakresie roszczenia o zasądzenie: 1) kwoty 274,40 zł (wynikającej z przejazdu bez ważnego biletu linią nr 1 w dniu 15 stycznia 2018 roku, z terminem wymagalności w dniu 15 lutego 2018 roku) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 lutego 2018 roku do dnia zapłaty, 2) kwoty 274,40 zł (wynikającej z przejazdu bez ważnego biletu linią nr 5 w dniu 25 stycznia 2018 roku, z terminem wymagalności w dniu 25 lutego 2018 roku) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 lutego 2018 roku do dnia zapłaty.

W pozostałej części powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń – wymagalnych odpowiednio 23 czerwca 2015 roku, 11 września 2015 roku, 29 grudnia 2015 roku i 15 kwietnia 2016 roku.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenia dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia są roszczeniami majątkowymi przysługującymi przeciwko konsumentowi, a zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (Dz.U. 2015, poz. 915, j.t.) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Roszczenia dochodzone przedmiotowym powództwem stały się wymagalne najpóźniej w dniach – odpowiednio: 23 czerwca 2015 roku, 11 września 2015 roku, 29 grudnia 2015 roku, 15 kwietnia 2016 roku, 15 lutego 2018 roku i 25 lutego 2018 roku, zgodnie bowiem z treścią właściwej uchwały Rady Miejskiej w Ł. w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł., opłata dodatkowa podlega zapłacie w terminie 30 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do jej uiszczenia, zaś dokumenty takie zostały wystawione w dniach: 23 maja 2015 roku, 11 sierpnia 2015 roku, 28 listopada 2015 roku, 15 marca 2016 roku, 15 stycznia 2018 roku i 25 stycznia 2018 roku.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 1 roku od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce co do roszczeń wymagalnych w dniach: 23 czerwca 2015 roku, 11 września 2015 roku, 29 grudnia 2015 roku i 15 kwietni 2016 roku. Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższych roszczeń pieniężnych dopiero w dniu 15 maja 2018 roku, a zatem po upływie rocznego terminu przedawnienia każdego z tych roszczeń, który upływał odpowiednio w dniu: 23 czerwca 2016 roku, 11 września 2016 roku, 29 grudnia 2016 roku i 15 kwietni 2017 roku. (W zakresie roszczeń wymagalnych w dniu 15 lutego 2018 roku i 25 lutego 2018 roku powód przerwał bieg terminu przedawnienia poprzez wytoczenie niniejszego powództwa w dniu 15 maja 2018 roku).

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał by pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie upływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c. W ocenie Sądu, powód nie powinien powoływać się ani na okoliczność, że termin przedawnienia jest roczny, ani na okoliczność, że od upływu terminu przedawnienia do chwili dochodzenia roszczenia nie upłynął długi czas, gdyż niweczyłoby to cel instytucji przedawnienia oraz wolę ustawodawcy by ów termin był krótki dla tego rodzaju roszczeń z umowy przewozu, zwłaszcza, że jak wiadomo Sądowi z urzędu w wielu innych sprawach sądowych powód dochodzi swoich roszczeń dochowując terminu, zaś w sprawie nie stwierdzono by zachodziły jakiegokolwiek wyjątkowe okoliczności, które spowodowały niedochodzenie roszczenia przez uprawnionego, w tym nie stwierdzono by miała na to jakiegokolwiek wpływ sama zobowiązana.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150).

Mając zatem na uwadze treść przepisu art. 117 § 2¹ k.c., Sąd oddalił powództwo w części, jako że 4 dochodzone roszczenia uległy przedawnieniu, co Sąd był obowiązany rozważyć z urzędu, zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104).

Powód wygrał sprawę w 40% (z dochodzonej kwoty 1.364 zł powództwo było zasadne co do kwoty 548,80 zł), w takiej też części zasądzono na rzecz powoda zwrot kosztów procesu (40 % z 317 zł = 126,80 zł).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd z urzędu nadał wyrokowi zaocznemu przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, w części uwzględniającej powództwo.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.